

AURIENNE PRAJE SVOJMU NOVÉMU PACIENTOVI VŠETKO NAJHORŠIE A LEN TÚ NAJLEPŠIU SMRŤ

Aurienne

Byť dokonalým v nedokonalom svete je veľmi ťažké, no Aurienne to zvládala celkom dobre. Ak mala nejakú chybu, tak iba to, že bola Najlepšia a že to o sebe vedela. Nieкто to volá arogancia. Aurienne to nazývala kompetentnosť bez zbytočnej a predstieranej skromnosti.

No ak to tak bolo, ak bola skutočne Najlepšia – rovnako inteligentná ako krásna, vynikajúca odborníčka, úžasná priateľka, zbožňovaná dcéra, občas milenka (ale, ruku na srdce, narodil sa už taký, ktorý by jej bol naozaj hoden? Pravdupovediac, zatiaľ nie...) – , prečo práve ju, pri všetkých bohoch, požiadali, aby sa starala o toho Najhoršieho? O Fyrena, keď nič podlejšie ani horšie už neexistuje?

Dokonca mal tú drzosť, že jej nechal svoju vizitku. Čiernu, lemovanú zlatom. Elegantným písmom na nej bolo napísané:

*Osric Mordaunt.
Artfília. Akvizície. Atentáty.
Len na objednávku.*

Mordaunt? *Mord* ako po nemecky „vražda“? Alebo ako anglické *mordant*, teda „sarkastický“? Jeho vizitka bola ešte ku všetkému parfumovaná, čo Aurienne urazilo viac než *Atentáty na objednávku*: vo Swanstone uprednostňovali bezvôňový režim.

Chudáka Quinceyho objavila, až keď vyšla z kancelárie na chodbu. Bol stále v bezvedomí a pod vlastným stolom. Keď sa prebral, nijako si nevedel spomenúť, čo sa mu stalo, a nakoniec to uzavrel, že musel sám nejako spadnúť zo stoličky a zakotúľať sa tam. Aurienne mu ošetrila otras mozgu a nechala ho, nech si myslí, čo chce.

Bolo pre ňu veľkým pokúšením dospieť k záveru, že Xantheová jednoducho prišla o rozum – že genialita jej mentorky (keďže geniálnou jednoznačne bola, absolútne a bezkonkurenčne neprekonateľnou vo svojom odbore) s vekom jednoducho degenerovala a premenila sa na šialenstvo. No keď uviazla najprv na chodbe a neskôr v hale plnej obetí postihnutých kiahňami, bola nútená svoje závery prehodnotiť. Xantheová sa nezbláznila. Xantheová sa správala oportunisticky v situácii, v ktorej čelila ľahostajným výborom grantových komisií a apatickým monarchom. Ak sem za týchto okolností prišiel nejaký Fyren s truhlou zlata – ani Aurienne nemohla odmietnuť, nech by bola ktokoľvek.

Popri nej práve prebehol učen v sivej uniforme a bez dychu zahlásil: „Oddelenie číslo 14 – majú sa dostaviť všetky Haelanky, ktoré sú k dispozícii. Poviem, že pridete?“

Kým stihla zareagovať, bol preč. Zvrtila sa na päte a zamierila k oddeleniu číslo 14. Úprimne, ten odporný Fyren bol len poslednou z nepríjemných komplikácií v dni, ktorý sa pod ich ťarchou

doslova prehýbal. Hoci Aurienne bola v riešení akýchkoľvek komplikácií skvelá. Bola skvelá v riešení čohokoľvek.

Pripojila sa k svojim zaneprázdneným kolegyniam a kolegom na oddelení, ktoré dočasne vyhradili pacientom trpiacim Plattovej kiahňami. Breage – hlavná sestra detského oddelenia, ktorú nikdy nič nerozhádzalo – s vypúlenými očami lapala po dychu. Aurienne okamžite prideliť štyri posteľe, aby vlievala svoju *seith* do detí, ktoré boli na pokraji mozgovej smrti.

Uprostred oddelenia sa zrazu zmaterializoval *deofol*, ktorý vyzeral, akoby ho vytiahli z kanála. Napokon sa z neho vyklúla samička orliaka riečneho. Len každé pero jej stálo do inej strany. Aurienne v nej rozpoznala *deofola* patriaceho Lorelei, primárke detského oddelenia.

„Cez *waystone* k nám dorazilo dvadsať ďalších,“ povedal nahlas. „Nezvládame to. Môže nám niekto prísť pomôcť?“

Všetkých šesť Haelaniek – každá z nich musela prerušiť prácu na svojom odbornom projekte, aby tu teraz mohli byť a dať k dispozícii svoje *tācn* – zodvihlo zrak od zverených úloh.

„Ďalších dvadsať?“ zhíkla Aurienne.

„Prestaňte ich, došľaka, prijímať,“ zavrčala Cath, primárka oddelenia úrazovej a akútnej starostlivosti. „A hodte niečo po tom vtákovi.“

„Poslovi láskavo neubližujte,“ dotknuto sa ohradil *deofol* a spôsobne si poskladal krídla.

„Toto nie je nemocnica,“ povedala Haelanka pracujúca na oddelení hematológie. „Jednoducho už nemáme kapacitu.“

Élodie, ktorá sem dobehla z oddelenia virológie, vyhlásila: „Nemocnice sú plné. Nemajú kam ísť.“

Deofol prikývol. „Infikované deti zväžajú do *Piš alebo Skap*. Tam ich Wardenky nakladajú na vozy a posielajú sem. Mali by ste vidieť, ako to vyzerá pri *waystone*. Hotová nočná mora.“

Haelan z oddelenia biometriky si zúfalo prešiel dlaňou po tvári. „Pri všetkých bohoch! Veď ja by som tu vôbec nemal byť. Mal by som pracovať na modeloch vzniku a vývoja tejto choroby. Skúmať dynamiku jej prenosu. Pracovať na prognózach. Élodie by mala byť v labáku, a nie tu.“

„Lieč a mlč,“ vyletela naňho Cath, keď sa okolo neho hnala k ďalšej posteli. „Ty zachrániš tridsať životov, kým felčiar zachráni jeden.“

„Predstavení Rádu navrhnu čo najefektívnejšie prerozdelenie zdrojov, len čo budú mať chvíľku času, aby sa nadýchli,“ povedala Aurienne. „Virulencia tohto patogénu je vskutku nevidaná.“

„Nedáva to žiaden zmysel,“ mračila sa Élodie kľáčiac vedľa apatického dievčatka s telíčkom pokrytým chrastami. „Pred dvoma týždňami to bola sotva stovka prípadov.“

Aurienne videla na svojich kolegoch známky vyčerpania. Bolo jasné, že sa blížila k limitom svojej *seith*; Cena, ktorú za to platili, bola čoraz očividnejšia. Élodie mala zablokovanú sánku. Biostatik krvácal z úst. Haelanka pracujúca na oddelení hematológie krívala, akoby sa oboch jej kolien zmocnila artritída. Cath mala šťastie – Cena, ktorou platila, bola strata vlasov; preto si ich radšej dala všetky ostrihať. Pokiaľ išlo o Aurienne, mala iba popraskanú kožu na rukách – spočiatku nepatrný problém, no čím dlhšie nadužívala svoju *seith*, tým viac sa rany prehlbovali, až jej v prasklinách presvitali metakarpálne kosti a články prstov.

„Kde sú vlastne všetci Predstavení?“ znepokojene sa dožadovala odpovede Haelanka z endokrinológie, ktorá sa očividne cítila medzi deťmi úplne stratená. „Kde sú naši hlavní predstavitelia a lídri?“

„Xantheová a Abercorn pomáhajú pri *waystone*,“ odpovedal *deofol*. „Hrozí, že tam čochvíľa vycedia svoju *seith* do poslednej kvapky. Prendergast šiel za kráľom Danelawu, či sa mu nejako nepodari dotlačiť ho k tomu, aby nám pomohol.“